

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 608/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpeného advokátom JUDr. Antonom Wagnerom, Kudlovska 213/1, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 5 C 231/2013 z 19. mája 2015, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co 292/2015 z 30. augusta 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 85/2017 z 24. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2018 doručená sťažnosť ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 231/2013 z 19. mája 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Co 292/2015 z 30. augusta 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 85/2017 z 24. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu domáhal určenia hranice pozemkov z dôvodu, že pri užívaní nehnuteľností, ktorých je vlastníkom, a nehnuteľností, ktorých je vlastníčkou žalovaná, došlo k posunu hranice v jeho neprospech po celej dĺžke parciel a v prednej časti parcely. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 C 231/2013.

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a zároveň bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 26,10 € a trovy právneho zastúpenia v sume 737,48 €, ako aj zaplatiť trovy štátu v sume 487,19 €.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdil a vo výroku o trovách konania ho zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *„... rozhodnutiami porušovateľov, a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 85/2017 zo dňa 24. júla 2018, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 21. 08. 2016 a konaniami sp. zn. 5 C/231/2013 na Okresnom súde v Humennom a sp. zn. 21 Co/292/2015 na Krajskom súde v Prešove, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzali, boli porušené tieto základné práva sťažovateľa, a to:*

a) právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa článku 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky.

b) právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že „Okresný súd Humenné prejednával a rozhodol v mojej veci nezákonne a nespravodlivo porušením základných princípov Civilného sporového poriadku, nenaplnil princíp právnej istoty, lebo neakceptoval moje oprávnené záujmy a nároky, nechal do úvahy moje tvrdenia doložené dôkaznými prostriedkami a tieto skutočnosti sa spojili už aj v predchádzajúcich konaniach, napr. sp. zn. 6 Er/799/2007, sp. zn. 15 C/90/2007, sp. zn. 5 Er/1050/2008, sp. zn. 15 C/59/2008, sp. zn. 15 C/170/2010, sp. zn. 21 C/25/2013, sp. zn. 11 C/25/2013, sp. zn. 5 C/231/2013, sp. zn. 5 C241/2013, sp. zn. 6 C 277/2015, sp. zn. 15 C 590/2015, sp. zn. 15 C 33/2017, sp. zn. 5 C 64/2017, v ktorých som bol stranou sporu alebo účastníkom konania a ktoré boli vedené na Okresnom súde Humenné. V týchto mojich prípadoch neplatil zákon pre každého rovnako.

Krajský súd Prešov prejednal a rozhodol moju vec formálne neberúc do úvahy rozsah môjho odvolania a jeho dôvody, ktorými je viazaný a ani nedoplnil dokazovanie tak, ako som to navrhoval vo svojom odvolaní, prípadne dokazovanie nezopakoval. Odvolací súd dokonca porušil aj moje procesné právo osobne sa zúčastniť pojednávania na tomto súde a podať informácie, fakty a dôkazy v prípade nejasností, hoci som tom vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie výslovne uviedol, čím mi postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd Bratislava vec prejednal a rozhodol moju vec opäť formálne, nezaujímal ho moje zákonom zabezpečené práva na zákonný a spravodlivý proces a na zákonné a spravodlivé rozhodnutie, ako ani vady rozhodnutia súdu druhej inštancie, ktorým sa konanie skončilo, hoci podľa môjho názoru spočívalo v nesprávnom právnom

posúdení veci, ako aj nesprávnym procesným postupom znemožnil mi uskutočniť moje procesné práva na spravodlivý proces.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa článku 46 ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] trvalé bývajúceho na ul. [REDAKOVANÉ], bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Bratislava sp. zn. 6 Cdo 85/2017 zo dňa 24. júla 2018 a konaniami, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzali.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 85/2017 zo dňa 24. júla 2018 a vracia vec na ďalšie konanie.

Sťažovateľ požaduje úhradu svojich nákladov od porušovateľov jeho základných ľudských práv v sume 148.774,84 €.

Sťažovateľ požaduje od Okresného súdu Humenné uhradiť ako nemajetkovú ujmu sumu 100.000,00 €.

Sťažovateľ požaduje od Krajského súdu Prešov uhradiť ako nemajetkovú ujmu v sume 150.000,00 €.

Sťažovateľ požaduje od Najvyššieho súdu SR Bratislava uhradiť ako nemajetkovú ujmu v sume 200.000,00 €.

Čo sa týka trov právneho zastúpenia sťažovateľa, tieto si vyčísluje na základe ustanovenia § 1 ods. 3, ustanovenia § 11 ods.3, ustanovenia § 13a ods. 1 písm. a) a c) a ustanovenia § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd sumu 300.00 €, uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Antona Wagnera vedený v peňažnom ústave:

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd k sťažnosti sťažovateľa v prvom rade uvádza, že podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie... b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu,

ktorým sa porušili základné práva a slobody. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý nepochybne aj koncipoval samotnú sťažnosť podanú ústavnému súde, s návrhom nedoručil kópiu napadnutého rozsudku okresného súdu, napadnutého rozsudku krajského súdu a ani nedoručil kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Predloženie rozhodnutí všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, je pritom v zmysle dikcie § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. Uvedené bolo preto samo osebe dôvodom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd však aj napriek uvedenému s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažnosti k jej preskúmaniu a na ten účel si zaobstaral kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať aj na to, že návrh na rozhodnutie (petit) v sťažnosti nie je určitý. Sťažovateľ v petite nešpecifikoval, ktoré základné právo zaručené v čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru má byť napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov porušené. Vychádzajúc z celkového obsahu sťažnosti, ako aj z predložených príloh však možno odvodiť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ďalej len „označené práva“). Na základe toho ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu.

Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti rozsudku napadnutému okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 Co 292/2015 z 30. augusta 2016.

Právomoc krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorú tento uplatnil na základe odvolania podaného sťažovateľom, vylučuje, aby rozhodoval ústavný súd, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, túto časť svojej sťažnosti odôvodil iba jedným strohým odsekom, v ktorom k napadnutému rozsudku krajského súdu uviedol, že krajský súd podľa jeho názoru rozhodol formálne, neberúc do úvahy rozsah podaného odvolania, nedoplnil dokazovanie tak, ako to navrhoval sťažovateľ, a zároveň porušil aj právo sťažovateľa osobne sa zúčastniť pojednávania na krajskom súde.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ len veľmi stručne uviedol, že najvyšší súd nezaujímal jeho práva na zákonný a spravodlivý proces ako ani vady napadnutého rozsudku krajského súdu, a to podľa sťažovateľa aj napriek nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ako aj skutočnosti, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi uskutočniť jeho procesné práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd k uvedenému uvádza, že tak, ako vyplýva z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, krajský súd v odôvodnení potvrdenia zamietavého výroku okresného súdu uviedol, že okresný súd v napadnutom rozsudku v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Zároveň sa krajský súd podrobne vyjadril k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ktoré formuloval v podanom odvolaní.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie s poukazom na jeho prípustnosť podľa § 420 písm. f) zákona 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a zároveň s poukazom na § 421 ods. 1 CSP.

Podstatnou argumentáciou sťažovateľa bola námietka, že krajský súd nesprávnym procesným postupom neumožnil sťažovateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a teda námietka totožná s tou, ktorú sťažovateľ uplatňuje v tejto sťažnosti podanej ústavnému súdu. Podstata argumentácie spočíva v tvrdení sťažovateľa, že krajský súd nenariadením pojednávania porušil sťažovateľovo právo na spravodlivý proces.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Dovolací súd je toho názoru, že námietka dovolateľa, podľa ktorej jeho právo na spravodlivý proces bolo porušené nenariadením pojednávania odvolacím súdom, nie je dôvodná, pretože postup odvolacieho súdu bol v súlade ustanovením § 385 ods. 1 CSP. Odvolací súd totiž nedospel k záveru, že by bolo treba zopakovať alebo doplniť dokazovanie a z obsahu spisu nevyplývali ani žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by nariadenie pojednávania vyžadoval verejný záujem.“

Ústavný súd k uvedenej námietke sťažovateľa uvádza, že zákonodarca zakotvil v § 385 ods. 1 CSP pravidlo, ktoré ustanovuje, v ktorých prípadoch je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie. V ostatných prípadoch je nariadenie pojednávania ponechané iba na vôľu súdu, preto, ak odvolací súd rozhodne o odvolaní bez nariadenia pojednávania (pričom nie je rozhodné, či účastník konania vyjadrí vôľu „osobne sa zúčastniť pojednávania“, pozn.), nemôže ísť o odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba opakuje námietku, ktorá už bola predmetom preskúmania najvyšším súdom, a to napriek tomu, že otázka, ktorú táto námietka obsahovala, bola v napadnutom uznesení najvyššieho súdu vyčerpávajúco odôvodnená. Sťažnosť sťažovateľa je tak iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľ tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštaláciou v systéme všeobecného súdnictva.

Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľovi v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie nepodarilo preukázať namietané porušenie označených práv, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu v časti námietok týkajúcich sa „*nedoplnenia dokazovania*“ tak, ako to navrhol sťažovateľ, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, túto časť svojej sťažnosti nijakým ústavnoprávne relevantným spôsobom neodôvodnil, a preto bolo potrebné túto časť sťažnosti v súlade so stabilnou judikatúrou ústavného súdu (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, I. ÚS 291/2017) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd napokon dodáva, že nespokojnosť sťažovateľa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (III. ÚS 110/2012).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018